

Als alles duister is

Komende zondag wordt op de laatste dag van het kerkelijk jaar het feest van Christus Koning gevierd. Er ligt een heel jaar achter ons waarin van alles gevierd en gezegd is. Van Kerstmis tot Pasen, van Aswoensdag tot Allerzielen. Dit feest als een soort slotakkoord, een finale. Maar een machteloos slotakkoord dat volgt op de maanden die achter ons liggen, waarin we werden beheerst door het coronavirus. Het feest maakt niet zoveel indruk en ons vieren is zo anders geworden. Niet alleen het feestelijk vieren in de kerk, als vieren en feesten in huiselijk kring, op weg naar Sinterklaas, Kerst.

Uit de vele berichten raakte mij afgelopen week een bericht over de eenzaamheid van kinderen met een handicap. Uit onderzoek blijkt dat 62 % van mensen (jong en oud) met een handicap zich eenzaam voelt. En dat die eenzaamheid al op jonge leeftijd begint. Dat zoveel kinderen eenzaam zijn, is niet alleen verdrietig maar, zo blijkt uit het onderzoek, het schaadt ook hun ontwikkeling.

Gehandicapte kinderen missen het contact met vriendjes in de buurt omdat ze vaak elders onderwijs volgen. Of omdat ze door hun lichamelijke of verstandelijke handicap, of anders zijn, niet worden gevraagd 'om buiten te komen spelen'. Of missen de aansluiting bij een sport, bij een feest. Gelukkig weet ik uit eigen ervaring dat er in Borne veel wordt georganiseerd voor onze G-kinderen, maar ook daar overheerst het coronavirus.

In het evangelie dat we lezen op Christus Koning (Mattheus 25, 31-46) gaat het niet over een Koning, een heerser, naar het model van de machtigen van de aarde, maar iemand die schuil gaat in de machtelozen, een Koning die alleen te zien is met de ogen van het hart, een Harten-Koning. In zijn Koninkrijk worden de hongerigen gevoed, de vreemdelingen opgenomen en zieken bezocht. Dat koninkrijk ligt niet alleen in de toekomst maar begint nu al. We ervaren dagelijks dat crisis het beste in mensen naar boven haalt.

Sinterklaas is voor teveel gezinnen in Nederland geen feest vanwege persoonlijke financiële nood, maar hoe mooi zijn de initiatieven die er voor zorgen dat er wel een cadeautje komt.

We gaan een donkere tijd in, maar overal wordt geprobeerd om licht te brengen.

De coronapandemie maakt ons wakker: waar gaat ons leven eigenlijk om. Misschien wordt met het feest van Christus Koning opnieuw het besef in ons wakker, dat die Harten-Koning zich over ons wil ontfermen en ons hart wil verwarmen.

En kunnen we elkaar moed en vertrouwen inzingen met het prachtige lied uit Taizé: 'Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft'.

Anita Oosterik – pastoraal werker parochie Zenderen